

Ústava církve

Není to tak dávno, vážení a milí kolegové, co se v naší zemi konal Národní eucharistický kongres. Možná jste se zúčastnili, možná prošuměl kolem vás, možná jste ho sledovali z povzdálí, ať už s nadšením, se zvědavostí nebo s rozpaky. Já bych rád zdůraznil jednu souvislost: hlavní téma kongresu, které znělo „Eucharistie – smlouva nová a věčná“.

Nahlédneme-li do textu IV. eucharistické modlitby, zjistíme, že se odvolává právě na charakter smlouvy mezi Bohem a lidmi: „Neboť skrze tělo a krev tvého Syna obnovujeme s tebou věčnou smlouvu a konáme veliké tajemství, které nám odkázal.“ A téma smlouvy je velmi zřetelně přítomno v samotných slovech ustanovení.

V příběhu Božího lidu od prvopočátku, v dějinách spásy najdeme nejdén důraz právě na smlouvu Boha s člověkem, Boha s lidstvem. Už v době tzv. pradějin uzavírá Hospodin smlouvu s Noemem – a v jeho osobě s celým lidstvem. Smlouva s Abrahamem připravuje cestu vyvolání národu, společenství Božího lidu. A vrcholem je pak smlouva po vysvobození z Egypta, smlouva s Izraelity na Sinaji, ze kterých se takto skutečně stává svatý národ, Boží lid.

Tato smlouva měla zásadní charakter pro další vývoj vyvolaného národa. Na mnoha místech se na ni Písmo odvolává a právem v ní budou další generace spatřovat určující, ustavující prvek pro své národní společenství – jakousi „ústavu“ nebo „zakládající listinu“.

Nová smlouva

Izraelité byli přesvědčeni, že tehdy – v dobách Exodu – dosáhl jejich vztah s Bohem vrcholu a další smlouvy už nebude zapotřebí. Proto mohla působit trochu zvláštně slova proroka Jeremiáše, který slibuje novou smlouvu:

„Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy uzavřu s domem izraelským i s domem judským novou smlouvu. Ne takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je uchopil za ruku, abych je vyvedl z egyptské země. Oni mou smlouvu porušili, ale já jsem zůstal jejich manželem, je výrok Hospodinův. Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim jej do

srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem.“ (Jer 31, 31–33)

Slova o nové smlouvě by nám měla být povědomá. Vždyť je slyšíme pokaždé, když se slaví eucharistie: „Toto je smlouva nová a věčná.“ A kdybychom se podívali do latinského textu, najdeme zde doslova: „Toto je kalich mé krve, nové a věčné smlouvy...“

A co s tou ústavou?

Smlouva je, vážení a milí, velmi důležitá věc. Tuto smlouvu uzavírá Bůh s člověkem – a to nejen s jednotlivci, ale i se společenstvím lidí – prostřednictvím vlastního Syna. Pravý Bůh a pravý člověk potvrzuje tuto smlouvu, tuto „zakládající listinu“ církve svou vlastní krví. Právem tedy můžeme říci, že slova ustanovení eucharistie jsou „ústavou“ církve. Tehdy se skutečně rodí církev jako Boží lid, jako rodina Božích dětí, jako Kristovo tělo.

Když se uzavírala smlouva v době starozákonní, procházeli smluvní partneři mezi zabíjenými oběťmi zvířat a zavazovali se: tak jako zde leží tato mrtvá zvířata, tak ať se stane mně, kdybych chtěl tuto smlouvu porušit. Je zajímavé, že když uzavírá Hospodin smlouvu s Abrahamem, prochází mezi zabíjenými zvířaty jen oheň – symbol Boží přítomnosti; Abraham spí opodál. Jako by Bůh chtěl říci: já sám se zavazuji, že tuto smlouvu dodržím; tebe nenutím.

V Novém zákoně se tato skutečnost naplňuje v novém smyslu. Je to sám vtělený Bůh – Bůh, který se stal člověkem – kdo sebe sama vydává smrti. Na znamení naprosté odevzdanosti Boha člověku, dokonale a nezrušitelné smlouvy mezi Bohem a lidem se Bůh vydává lidem všanc. Slavení eucharistie je znamením, že Boží lid zůstane Božím lidem až do konce světa.

Sv. Jan Pavel II. věnoval vztahu církve a eucharistie celý jeden papežský list, svou poslední encykliku. Najdeme zde tato slova: „V analogii

ke smlouvě z hory Sinaj, stvrzené obětí a pokropením krví, kladla Ježíšova gesta a slova při Poslední večeři základy nové mesiášské komunity, lidu nové smlouvy. Když apoštolové přijali ve Večeřadle Ježíšovu výzvu: „Vezměte a jezte... Pijte z něho všichni...“, poprvé s ním vstoupili do svátostného společenství. Od té chvíle až do konce věků se církev buduje prostřednictvím svátostného společenství s Božím Synem obětovaným za nás.“

Zkrátka budeme prožívat Vánoce – oslavu nejúžšího spojení Boha s člověkem, oslavu vtělení, oslavu Slova, které se stalo tělem. Oslavu toho, že Bůh je ochoten zajít až do krajnosti, jak nám to ukazuje každé slavení eucharistie, kdy k nám Bůh přichází ve znamení chleba a vína. A ne náhodou se Betlém překládá jako „Dům chleba“. A jako tenkrát shromáždil v „Domě chleba“ pastýře a mudrce, shromáždí je dnes i nás.

Požehnané vánoční shromáždění přeje otec Zdeněk Drška

NOVÉ VYDÁNÍ MISÁLU

Už několik týdnů používáme nové vydání misálu. Naši biskupové si přáli, aby se tak dělo od I. adventní neděle, tedy od 29. 11. 2015. Co nového nám toto vydání misálu přináší?

Do tohoto přetisku stávajícího misálu byly zařazeny některé novější texty a modlitby, které byly přeloženy nebo vešly v platnost po jeho vydání. Najdeme zde texty dalších eucharistických modliteb – pro mše s dětmi, s tématem smíření a pro různé potřeby.

V letošním roce bude jistě velmi aktuální votivní mše o Božím milosrdenství. Jsou zde také texty pro mše o některých světcích. Některé z nich jsou nově přeložené či zpracované, jiné se vztahují k nově svatořečeným svatým.

Do nového vydání byly také přidány žehnací modlitby nad lidem, které jsou zařazovány na konci bohoslužby v postní době. A přímo v eucharistických modlitbách je zmíněno jméno sv. Josefa.

Kája Brdskej

Podle životních osudů Karla Kahouna.

Z cyklu „Muži určení k likvidaci“.

Autor: czina

díl 7.

Po propuštění jsem musel dosloužit vojnu a najít si zaměstnání. Znovu jsem docházel do ornitologické společnosti a ke zvířatům mě to pořád táhlo. Tak jsem si našel práci v pražské zoo. Myslel jsem, že mě dají k ptákům, ale ředitel mě poslal pečovat o lvy. V zoo jsem potkal svou budoucí ženu Blanku. Jsme spolu už 44 let.

Znovu jsem začal studovat, tentokrát Střední odbornou školu výtvarnou.

A naskytla se mi příležitost znovu učit. Musel jsem si k tomu dodělat školu: logopedii a speciální pedagogiku. No, a když mě to studium tak pěkně šlo, ještě jsem se přihlásil na přírodovědu, tu jsem si vždycky chtěl dostudovat. Jenže tu už jsem nedodělal! Stali jsme se pěstouny šesti dětí. A to už jsme měli tři vlastní.

Foto: Roman Albrecht – Člověk a víra